

O Vízmburském pokladu

Antoščin manžel šel jednou na Květnou neděli do blízkého města Úpice na mši svatou. Antoška zůstala se synem Petříkem doma, vařila, chlapec si hrál. Najednou se podívala z okna a vidí, že se jejich bujná jalovička prohání sem a tam po dvoře. Asi se utrhla, musím ji uvázat, pomyslí si. Vzala Petříka do náručí a chtěla kravičku do stáje uvázat. Jalovička se však nedala a pustila se nahoru k lesu, tam, co stával hrad. Najednou se kravka ztratila, Antoška se po ní marně rozhlížela. Náhle před sebou viděla velkou bránu, byla pootevřená. Vešla a co nevidí! Kam jen pohlédla, samé zlato a stříbro. Posadila Petříka na zem a nahrnovala si do klína poklad. Sotva mohla náklad unést, spěchala ke bráně. Tu si vzpoměla na Petříka. Rychle se vrátila, popadla synka a vracela se k bráně. Ta byla ale již zavřená, oba zůstali uvěznění.

Co si asi říkal její manžel, když se mezitím vrátil z Úpice? Nikoho doma nenašel, volal, plakal, ale oni nepřicházeli. Celý rok naříkal a myslel si, že nějakým způsobem o život přišli.

Uplynul celý rok a přišla zase Květná neděle. Šel zase na mši svatou, neměl tam žádné stání, stále vzpomínal, co se před rokem přihodilo. Smutně se vracel k chalupě.

Otevřel dveře a div divoucí! U kamen stojí Antoška a na zemi si hraje malý Petřík. A vedle chlapce leží hromada zlata a stříbra. Antoška manželovi vypravovala všechno, co se přihodilo, jenom nevěděla, jak se domů dostala. Kdyby na zemi neležela hromada zlata a stříbra, myslela by si, že to ani není pravda.

A děkovali za to Pánu Bohu a celý poklad věnovali na Petříčka, z něhož se stal pilný, hodný a poctivý člověk.